

Vinnare kontra förlorare: samspelet mellan jaget och skaparkrafterna

Välkomna, mina käraste vänner. Gud välsigne var och en av er. Välsignat vare detta föredrag.

Förra gången diskuterade vi de godtyckliga antingen/eller-begreppen som alla människor bär på. De utgör självaste de stängsel som håller er fångslade. Jag vill nu diskutera en av de största begränsningarna, ett av de vanligaste antingen/eller-begreppen: inställning till livet där man antingen vinner eller förlorar. Att vara en vinnare innebär enligt denna uppfattning att vara hänsynslös, självisk, trampa ner på och triumfera över andra och förringa dem. Det finns inte något utrymme för omtanke, vänlighet eller sympati. Om dessa känslor tilläts, skulle man vara rädd för att bli en förlorare. Att vara en förlorare innebär att vara osjälvisk, självuppoftande, god, snäll och omtänksam. Vissa människor anammar det ena alternativet, vissa det andra, men alla är rädda för konsekvenserna av det motsatta valet. Inget av de två alternativen är "bättre" eller "sämre" än det andra: båda inrymmer samma missuppfattning och av båda följer ensamhet, bitterhet, självömkan, självförakt och frustration.

När två personer som är involverade i en relation har anammat motsatta val, måste relationen vara full med friktion till den grad att en hopplöshet inträder. Vardera förargas hos den andra över det som han eller hon är rädd för och bekämpar hos sig själv. "Vinnaren" är rädd för genuina ömhetsimpulser lika mycket som han eller hon är rädd för svaghet och önskan om att vara beroende. Förloraren är rädd för förbittringarna och de själviska impulserna, eftersom strävan efter godhet enligt falska, begränsade begrepp och rigida yttre regler – särskilt när de kombineras med privata falska lösningar – kan framkalla ett behov av ett totalt godkännande av andra. "Förloraren" kan således vara oförmögen att utstå någon form av kritik, även om den är oberättigad. Vad dessa två förargas mest på hos den andra är sin egen dolda tendens mot det motsatta valet.

De flesta människor bär på denna falska föreställning åtminstone i en viss utsträckning. Vissa upplever den som ett allmänt övergripande klimat i sina liv, andra endast inom vissa områden. De har en diffus känsla som, översatt till koncisa ord, skulle vara "Om jag inte kan få det jag vill ha, måste jag förlora" eller "För att inte förlora, måste jag vara tuff och bortse från andra". Den senare är övertygad om att i slutänden också förlora, såvida han eller hon inte är villig att offra behovet av mänsklig värme, uppskattning och kärlek. Detta är ett högt pris att betala, även om det vore

sant att man då skulle kunna vinna. Men eftersom man aldrig tillåter sig att slappna av, att sänka sin gard, att släppa taget, kan ”vinnaren” inte uppleva att offrandet av mänsklig värme motiveras av en felaktig idé. ”Vinnaren” tror att det finns en chans att vinna på bekostnad av att förlama ens innersta väsen. Eftersom detta inte är någon väg till seger, ökar negativiteten och man börjar tvivla på sitt jag, sin styrka, sin tillräcklighet.

Det är av stor betydelse i denna fas av arbetet på denna väg att upptäcka det subtila klimatet som får dig att anta, räkna med och därför antingen slåss på ett gagnlost sätt mot att förlora eller resignera inför det. Känner du att du behöver vara den grymma för att inte vara den arma, dumma? Eller resignerar du inför den senare rollen och prisar dig för din anständighet, medan du helt enkelt inte vågar trotsa världen och reglerna som tycks förorda att godhet innebär försakelse? I båda inställningarna är skuld och osäkerhet oundvikliga. ”Vinnaren” ställer stränga krav på jaget som inte bara är omöjliga att förverkliga, utan är destruktiva för alla berörda. ”Förloraren” å andra sidan, ställer krav på världen och på andra att belöna jaget för den offrade lyckan. Eftersom ”förloraren” inte går ut för att skaffa sin egen uppfyllelse, måste andra skaffa den åt honom eller henne och erbjuda den som en belöning för självupppoffringen och ”godheten”. Detta krav kan inte uppfyllas.

Denna ”vinna eller förlora”-föreställning är tragiskt felaktig. Den är så onödig. Den är tragisk på grund av att vad du tror på djupet måste se ut att vara sant eftersom du har börjat forma ditt beteende enligt denna övertygelse. Bilder tycks alltid bekräfta sina felaktiga slutsatser, som ni vet. Oavsett om du offerar mänsklig anständighet för att få dina rättigheter och uppfyllelser, eller om du offerar det senare för att få det förra, måste du förlora.

Tron på att endast dessa två alternativ existerar är felaktig och mycket begränsande: Det är absolut möjligt att hävda sina rättigheter och att sträcka sig efter det man önskar utan att vara grym eller beröva någon något. Det är i själva verket nödvändigt att sträcka sig efter det man önskar. Men när du är övertygad om din felaktiga, begränsade slutsats, måste det få dig att känna dig skyldig när du sträcker dig efter det du vill ha – därmed kommer en subtil nej-ström att blockera vägen.

Av samma anledning är det möjligt att understundom mista din egen omedelbara fördel till förmån för någon som du har kär, utan att för alltid ge upp alla dina rättigheter och fördelar. Det är absolut möjligt att säga ja till din egen lycka utan att säga nej till omtanke för andra. Ju mer du är övertygad om den här sanningen på alla nivåer i ditt väsen, desto mindre konflikt kommer det att finnas mellan jagets fördelar och andras fördelar. Ju mer du omfamnar verkligheten och vidgar din horisont, desto mer bryter du igenom barriären som presenterar verkligheten på ett så mycket hårdare och krassare sätt än vad den i själva verket är. Antingen/eller-valen kastar ett dystert ljus på livet. Båda är fattiga och det är omöjligt att hitta rätt beslut mellan dem. Inget av alternativen är

att föredra. Att upptäcka att detta slags val inte behöver göras, ger en otrolig befrielse från skuld, olycka, frustration, från en hjälplös väntan på något som andra aldrig kan ge. Det befriar dig från svaghet och beroende, från behovet av att förringa och triumfera över andra. När denna vidgade syn på livet införlivas i ditt innersta medvetande, måste frid och trygghet fylla dig.

För vissa av er, mina vänner, är det möjligt att känna det subtila klimatet av den dolda antingen/eller-atmosfären. Fortsatta framsteg på er väg har fört er ansikte mot ansikte med klimatet som ni emanerar. Även om det är mycket distinkt, kommer det inte att bli omedelbart tillgängligt för er medvetenhet förrän och om ni inte har utforskat djupen av ert innersta jag.

När du har nått denna medvetenhet och upptäckt områdena där begränsningen av två lika oönskade val – och den resulterande hopplösheten kring att vinna eller erhålla uppfyllelse – tas för given, kommer du tydligt att förstå varför du är ouppfylld inom vissa områden, varför du har svårigheter och varför livet är så svårt och så fyllt med vända. Det är just denna mycket negativa, falska idé som skapar svårigheterna. Ta fram i ljuset hur en sådan falsk uppfattning om livet utövar sitt inflytande på dig. Översätt dina känslomässiga reaktioner till koncisa ord. Analysera deras innebörd och jämför sedan resultatet med de områden i ditt liv där du är friskare och uppfylld eftersom du befinner dig i verkligheten.

Att se i vitögat den inre förväntan om att man slutar som en ”förlorare” på ett eller annat sätt, är ett avgörande steg i en individs utveckling. Den fulla insikten om din begränsade syn betecknar en stor inre övergång och resultatet är att man ger upp det begränsade valet. Den innebär att veta sanningen att kärlek och självhävdelse kan samexistera – de är i själva verket ömsesidigt beroende. Du kan då föreställa dig de många andra valen du har i ett visst problem. Du kommer då att se hur sanningen alltid har existerat – detta att sträcka sig ut efter det som borde vara ditt, utan tveksamhet och skuld, och samtidigt öppna dig för den andra personen, framstår inte längre som motsättningar. Du måste då i själva verket uppleva att ju mer du öppnar dig för din egen uppfyllelse, desto mer omfamnar du andras uppfyllelse och är villig att bevilja och ge den till dem. Omvänt, ju mindre du känner att du förtjänar din egen uppfyllelse och därmed stänger dig för den på grund av falska föreställningar, desto mer förhindrar du automatiskt andras uppfyllelse. Du måste då beröva andra för att uppfylla dig själv, för hur kan du ge dem den uppfyllelse som du känner att du inte har någon rätt att ta emot? Efter denna särskilda övergång upplever du ännu en gång den stora sanningen som avlägsnar det ömsesidiga uteslutandet. Från ett antingen/eller-medvetande skiftar du till ett medvetande av fullhet och inkluderande.

Mitt råd är att undersöka vinnare/förlorare-konflikten som en allmän inställning till livet, liksom inom vissa områden av er personlighet. Mänsklighetens tendens att fly från verkligheten grundar sig ofta inte i rädslan för att möta obehagliga aspekter, utan lika ofta och på ett djupare plan i

människors rädsla för lycka, uppfyllelse och att leva fullt ut. För att förverkliga en personlig expansion och sitt självuttryck med dess åtföljande lycksalighet, är det nödvändigt att använda sina egna inre resurser och att finna källan av gudomlig styrka djupt inne i psyket, med all dess sanning och kärlek. För många tycks detta dock vara ett så omöjligt och farligt åtagande att de låtsas att livet är dystert och hopplöst och håller fast vid andra för att bevara och rädda sig, snarare än att försaka denna falska räddning. De kan då smickra sig med att de är realistiska, eftersom det ofta tycks vara mer realistiskt att acceptera lidande och smärta än att tillåta ett konstruktivt liv och möjligheten till lycka, som alltför ofta betraktas som orealistiskt. För många är det så mycket svårare att möta faktumet att livet skulle kunna vara meningsfullt och vackert, eftersom att acceptera detta kräver modet att titta på sanningen inom jaget.

I den grad som sanningen ses och förstås, blir du en skapare av ditt eget liv och fortsätter därmed universums skaparprocess. Det finns ingen gräns för hur långt du kan gå i att uttrycka skönhet, visdom, lycka, uppfyllelse, produktivitet – för dig och för andra. I den grad som du befriar dig från antingen/eller-begreppen, ger rädslan vika för sanningen och du expanderar. Dina psykiska livsprocesser sträcker sig ut, din individualitet sträcks ut och uttrycker livets potentiella skönhet. Din beredskap att uttrycka livets dynamiska process i dess underverk och lycksalighet, måste göra lycksaligheten till en verklighet, för du har blivit mottaglig för sanningen.

För att inse detta, är det viktigt att förstå och uttrycka den rätta balansen mellan jaget och de universella krafterna som ständigt är verksamma i alla skaparprocesser. Hur samspelar de med jaget? I vilken utsträckning är jaget engagerat? I vilken utsträckning är universella krafter engagerade? Denna jämvikt är avgörande för skaparprocessen, oavsett om den innebär skapandet av en levande varelse, skapandet av konst eller vetenskap, en relation, eller det särskilda sätt som ditt personliga öde uppträder, dess stil och karaktär. Varhelst ett skapande äger rum, måste universella krafter vara verksamma.

Människor är ofta förvirrade i detta avseende. De förnimmer att utan dessa skaparkrafter kan ingenting av värde komma till stånd. Varje upplyst filosofi lär å andra sidan ut att män och kvinnor är herre över sina öden och måste skapa sina liv i enlighet med sina personliga tendenser. Lycka eller olycka följer av personligheten, av övertygelser, inställningar och föreställningar. Återigen konfronteras ni med ett antingen/eller: Du tror att du måste göra ett val mellan att antingen bortse från dessa skaparkrafter och lita på det yttre sinnet och viljan, vilket inte kan leda dig särskilt långt, eller att inte alls lita på jaget och externalisera de universella krafterna till en yttre gudom, vilket måste göra dig besviken. Båda alternativen är en besvikelse eftersom de är ett resultat av missförstånd, uteslutande och begränsning, och resulterar vidare i oförmågan att lita på vare sig jaget eller Gud. Balansen mellan det självstyrande sinnet och de universella skaparkrafterna rubbas i samma stund som valet blir en fråga om det ena kontra det andra.

För att förstå den rätta balansen, är det nödvändigt att förstå bådas funktion. Jagets roll är att vilja det som är riktigt och konstruktivt. Jag talar inte i moraliska termer. Jag avser varje enkel mänsklig uppfyllelse som du djupt längtar efter. Du är menad att uppleva den, men du kan inte det om du har blivit betingad till att tro att personlig lycka är själviskt, att den tar ut en kostnad för dig som du är oförmögen att betala eller som verkar överdriven. Lycka måste främja inte bara det individuella självuttrycket, expansion och den inre manifestationen av det gudomliga, utan måste göra samma sak även för andra runt omkring en sådan lycklig person. Om du uttrycker din inneboende potential, måste allting och alla som du kommer i kontakt med påverkas positivt. Ju mer intensiv kontakt, desto större effekt. Detta gäller för all slags lycka, inte bara vissa socialt godkända former.

En ytlig önskan om uppfyllelse räcker inte. Att ta för givet att du önskar den för att den tycks vara det uppenbara målet räcker inte. Att lämna önskan i en diffus, icke formulerad dimma räcker inte. Alla omedvetna motströmmar, alla missuppfattningar, måste avlägsnas. Jag har ofta sagt att ju mer spänd och ansträngd en önskan är, i desto högre grad måste det finnas en omedveten motström. Att verkligen och avslappnat vilja ha det önskvärda resultatet, kan endast ske när du upptäcker och avlägsnar omedvetna reservationer, begränsningar, tvivel och motsatta önskingar. Om du är rädd för att inte erhålla det önskade resultatet, måste du någonstans i ditt psyke vara rädd för det önskade resultatet. Att upptäcka den motsättningen innebär en stor befrielse och ett gigantiskt steg närmare uppfyllelsen.

Ni kanske undrar varför man skulle vara rädd för lycka. Du kan vara rädd för övergivandet till den eller för att lycksaligheten kommer att få dig att tappa kontroll över dig själv. Du kan vara rädd för förpliktelsen som följer med den. Eller du kan vara rädd för din otillräcklighet för att erhålla eller behålla den. Önskan om ett mål utesluter inte faktumet att något i ditt undermedvetna säger nej till det. När jag säger att jagets roll i det ömsesidiga samspelet mellan jaget och skaparkrafterna är att helhjärtat ha en önskan om lycka, är detta alltså inte alltid så enkelt som det låter. På vilket sätt det önskas, vilka själsrörelser som ledsagar denna önskan, behöver först fastställas. För att komma till den punkten, är två faktorer nödvändiga: Den första är att undersöka dina mest subtila reaktioner, var och varför du säger nej till det som du mest önskar. Du behöver veta att du på något sätt säger nej om resultatet förblir orealiserat. Den andra faktorn är att klart och koncist uttrycka, med hela ditt väsen, att detta är vad du önskar. Observera dina inre reflexer när du gör det. Är du avslappnad när du uttrycker det? Antar du att det är möjligt eller antar du att det är omöjligt? Om du kan ge dig själv sannfärdiga svar på dessa frågor genom att observera dina själsrörelser, befinner du dig närmare avlägsnandet av hindren än när du ignorerar dem och tror om dig själv att du är fri från motströmmar.

Bortsett från denna avslappnade önskan, utan brådska, tvång, spändhet och rädsla, är det nödvändigt för jaget att veta sanningen, som vi diskuterade i föredraget om detta ämne [1]. Om du önskar dig en viss uppfyllelse och inte har den – oavsett om handlar om något allmänt, såsom framgång i en karriär, hälsa, en givande ömsesidighet, goda vänner, befrielse från ett inre problem, eller om det handlar om en länk i kedjan mot att uppnå något av dessa resultat, att upptäcka och lösa upp hinder och inställningar som hindrar dig – måste du veta att det ligger inom skapelsens plan att uppleva uppfyllelsen. Den är god och riktig för alla berörda och det finns ingenting destruktivt eller felaktigt kring den. Du behöver begrunda dess verkningar på dig och andra ur varje tänkbar synvinkel för att övertyga dig om att din önskan och strävan efter uppfyllelse är konstruktiv. Du behöver se att varje generalisering som du har gjort kring varför du inte skulle ha rätt till den, var – kanske på grund av att en massbild förbjöd den – utan grund, logik eller mening.

Denna övertygelse kommer att stärka din önskan och avlägsna den falska skulden som fick dig att välja försakelse. Den gör det möjligt för dig att beslutsamt tillkännage att du vill ha uppfyllelse och du vet att det är avhängigt dig för att erhålla den. Du vill inte bara ha den, utan du vet att du kommer att få den och att du måste få den i den utsträckning som du avlägsnar tvivel och negativitet. Tillkännage att dess resultat måste vara till nytta för dig och för andra. Visualisera hur det kommer att bli så. Stärk din vilja att avlägsna alla hinder inom dig, alla falska idéer som håller dig fångslad. I den grad som du är avslappnad och bestämd i ett sådant tillkännagivande, närmar du dig uppfyllelsen, eftersom du i samma grad fullt ut lever upp till din del av avtalet. Med ett sådant helhjärtat engagemang sätter du automatiskt skaparkrafterna i rörelse. Detta måste frambringa resultat, som sedan berättigar att du kan anförtro dig själv till denna skaparprocess. Du litar då på din förmåga att uppfylla din roll och du litar på dessa krafter att göra sin. Ju större din tillit är, desto bättre resultat kommer du att få, så att du får en större anledning att ha tillit och ett godartat kretslopp upprättas.

Vidare är det nödvändigt för jaget att kalla på, avsiktligt och medvetet, de universella krafterna, inte bara för att hjälpa, vägleda och inspirera dig att uppfylla din del av partnerskapet och att avlägsna alla hinder och reservationer, utan att för få saken, vad den nu är, att växa. Dessa krafter kan bara sättas i rörelse av medvetandet. Man har valet att låta rörelsen ske automatiskt, där man tillåter ens omedvetna inställning påverka den kreativa livskraften, eller man kan avsiktligt artikulera riktningen som man önskar att den kreativa kraften ska verka i. Det självstyrande sinnet sätter de universella krafterna i rörelse; de svarar enligt den riktning som medvetandet har inrättat. När detta väl har gjorts, när personligheten uppfyller de nödvändiga villkoren, tar de universella krafterna över och vet exakt vad de ska göra vid varje givet ögonblick.

Det bör bli tydligt att det inte finns någon motsättning mellan att lära sig att man är ansvarig för sitt öde och att också krafter bortom ens räckvidd och resursrikedom måste fullgöra skaparprocessen. Jämför er med en trädgårdsmästare som måste förbereda jorden, men som inte får plantan att växa. Att förbereda ditt eget medvetande är som trädgårdsmästaren som bereder jorden. Att avlägsna felaktiga begrepp är analogt med trädgårdsmästaren som drar upp ogräs. Att avlägsna dina blockeringar är som att ta bort stenar i jorden som förhindrar att rötterna och senare växterna sprids. Att implantera sanningsenliga begrepp kan jämföras med att plantera fröna. Att odla rätt inställning och tålmodigt vänta tills fröet har slagit rot och kan gro, kan jämföras med trädgårdsmästaren som vårdar jorden, ser till att den har tillräckligt med ljus, fukt och näring. Trädgårdsmästaren uppfyller därmed sin del, kallar på skaparprocessen att träda in och gör det möjligt för den att äga rum. Men det är inte trädgårdsmästaren som besitter förmågan att skapa ett träd ur ett frö eller en frukt eller en blomma. Om han önskar sig en viss växt, måste han så rätt frö, men det är inte upp till honom att åstadkomma att det växer. Det finns ingenting i världen som han kan göra för att faktiskt få fröet att utvecklas till en växt. En skaparprocess som kräver hans samarbete är verksam. Det finns vissa villkor som han ensam kan uppfylla, men sedan måste han låta naturen göra sin del.

Ni önskar ofta ett visst resultat, men vad ni sår är fröet till själva det motsatta resultatet. Detta skapar misstro till livet. Att se hur ni frambringar exakt vad som såddes, även de negativa resultaten, måste stärka ert förtroende för skaparprocessens princip.

Samma princip råder i kroppens läkningsprocess. När du skär din hud, behöver du tvätta såret så att ingen smuts kan hindra läkningsprocessen från att äga rum. Du vårdar såret för att hjälpa de läkande krafterna att ha sin gång.

När man betraktar en skaparprocess på den fysiska, mentala eller andliga nivån, måste man finna samma princip, samma inbördes relation. Det finns alltid en period av växande, vars varaktighet beror på vilket slags frö som har planterats. Det är samma sak på den mentala nivån. När du planterar fröet till ett resultat som ditt innersta jag inte riktigt kan acceptera, eller där kraftiga motströmmar har funnits under en längre tid, då är inkubationstiden, tiden för det tysta växandet under ytan, längre än när du planterar något som ditt medvetande är redo för. Ni misströstar ofta och upphör att ha tillit, på grund av att ni, genom att ha bortsett från perioden av växande, har räfsat bort fröet som ni har planterat.

Det ömsesidiga samspelet mellan jaget och skaparkrafterna upprättar en fullkomlig balans mellan jagets aktivitet – att uppfylla alla nödvändiga villkor – och passivitet – att låta de universella krafterna göra sitt arbete och att anförtro jaget till dem genom att fullt ut släppa taget om jaget i ett fullständigt engagemang.

När du hittar den rätta balansen, kommer ingen uppfyllelse att saknas i ditt liv. Det kommer att råda harmoni i din själ. Du kommer inte att vara överaktiv, i tron om att allting behöver göras av dig, inte heller kommer du vara överpassiv, där du överlämnar dig åt en falsk, externaliserad Gud som är tänkt att göra arbetet åt dig. Den riktiga balansen utgör en perfekt aktivitet på ett avslappnat, ospänt, stimulerande, harmoniskt sätt. Ett fullkomligt eget ansvar kommer från insikten om att du är befälhavaren i ditt liv och att hur du förbereder jorden beror på dig. Med detta följer en korrekt känsla av dina funktioners och krafter begränsning samt ödmjukheten att anförtro jaget till krafter som är bortom jagets gränser. En sådan inställning förstör jaget och dess krafter, eftersom den använder livskraften så som den är tänkt att användas, med ett korrekt igenkännande av skapelsen som ständigt äger rum inom dig och omkring dig.

Du sätter skaparprocessen i rörelse på ett underbart sätt när du vet att den fullkomliga möjligheten finns som en potential och därför som ett ännu orealiserat faktum. Denna vetskap gör det möjligt för potentialen att förverkligas och för skaparkrafterna att komma in i dig allteftersom du avlägsnar muren av tvivel, rädsla och okunnighet. Det kommer en punkt när du faktiskt känner och upplever denna mur och du kan skjuta bort den och öppna dig för skapelsen med dess mångfaldiga möjligheter. Först finns det en rädsla för att göra detta, senare försöks det försiktigt och upplevs sedan som nyckeln till en jagförnimmelse¹. Jaget förverkligas genom att välja ansvarighet och släppa stramheten i sinnet, allteftersom du överlämnar och ger dig själv fullt ut.

Situationen är vanligtvis den omvända. Det lilla egot är slött och ovilligt att ta det nödvändiga ansvaret eller ansvarigheten, ovilligt att göra det som behöver göras för att erhålla ett önskvärt resultat, för att leva ett meningsfullt liv. Där det borde råda aktivitet, råder passivitet. Där egot måste släppa taget och låta den kosmiska intelligensen skapa det som behövs, är det upptaget, misstänksamt och håller sig samman i en hård knut.

När individen återupprättar balansen, löses stängslen upp och jagets expansion blir lika gränslös som du vet att universum är. Du kan förverkliga dessa oändliga möjligheter. Detta är en sanning, inte ett önsketänkande eller en flykt från jaget.

När ni mediterar, mina vänner, omfamna en sanningsenlig uppfattning först i de yttre områdena av ert sinne allteftersom ni avlägsnar de underliggande hindren och nej-strömmarna. Kännedom om sanningen kommer gradvis att sprida sig till de inre lagren av ert väsen, så att ert psyke, som en vacker blomma, kommer att veckla ut sig i strålarna från solen. När varje lager är genomdränkt med sanningen, får det näring av en ny vitalitet som flödar genom organismen. I stunder av djup

¹ Eng. "selfhood". Övers. anm.

insikt, kan detta tydligt kännas. Där du först var hårt sammanbunden, öppnar du upp för befrielsen och ljuset som ingjutandet av sanningen alltid åstadkommer.

Har någon några frågor? Är allting jag sa tydligt?

FRÅGA: Inte riktigt. Jag har hört att när man ber för växter, kommer de upp bättre än växter som lämnas åt sig själva. När jag i mitt undermedvetna planterar vad jag verkligen vill ha, känner jag fortfarande att det inte kan komma upp. Mitt tvivel får mig att känna att jag inte kan göra det, även när jag påkallar de universella krafterna.

SVAR: Detta beror på att du känner dig som en förlorare. För det första, låt mig hjälpa dig att förstå vad bön egentligen innebär. Den innebär att räta ut ditt eget medvetande, liksom dina omedvetna inställningar, begrepp, tankar och känslor. Den verkligt integrerade anden skulle inte behöva be eller meditera. Varje andetag skulle vara en bön såtillvida att det skulle vara ett uttryck för hela personligheten som är ett med sanningen, kärleken, ändamålsenligheten, skapelsen – med alla de universella krafterna som oundvikligen skulle flöda genom hela väsendet på det mest konstruktiva sätt. Bön innebär att forma en lös massa av diffusa tankar och begrepp, av motstridiga känslor. Den innebär att genomdränka jaget med sanningen, så att individen känner sanningen och de universella krafterna automatiskt kan flöda genom detta medvetande.

När det gäller ditt tvivel, är det viktigt för dig att konstatera att du är rädd för att ge upp tvivlet. Detta orsakas naturligtvis av en felaktig slutsats. Men det finns en mycket distinkt anledning till att du känner dig hotad och verkligen i fara utan tvivlet. Det är som om tvivel vore ett outhärligt vapen för dig. Att slåss mot tvivlet direkt på det sätt som du har försökt, kommer knappast att lyckas eftersom du är för rädd för att släppa det. Det är nödvändigt att först fastställa att du är rädd för att ge upp tvivlet och sedan den specifika felaktiga slutsatsen om varför du är det. Fråga dig i dina meditationer: ”Varför vill jag tvivla? Vad är det som jag är så rädd för, som skulle hända om jag inte hade något tvivel?”

Det kommer att hjälpa er alla, mina vänner, att inse att ni håller fast vid tvivlet på grund av att ni är rädda för ett helhjärtat åtagande. Ni behöver en djupare förståelse för vad en sådan rädsla omfattar, med alla dess konsekvenser. Det finns en rädsla för att överlåta och anförtro sig till de universella krafterna – liksom till någon person eller sak – för att besvikelsen tas för given. Individen spelar därför ett spel och agerar som om ett gynnsamt resultat fanns där som en möjlighet, men tror inte riktigt på det. Tvivlet är så starkt att man inte ens är villig att ta en chans. Tvivlet innebär: ”Jag låtsas att jag förväntar mig ett kanske, men jag är övertygad om ett nej, vilket jag inte vill se i vitögat så att jag kan fortsätta att låtsas.” På grund av spelet, kan misstaget i detta nej, liksom i detta kanske, aldrig bevisas. Personen förblir ständigt i ett temporärt tillstånd,

på gränsen till att vara och att leva, där han eller hon aldrig får ro till att leva på allvar, att konfrontera någon fråga fullt ut och sannfärdigt. En sådan person är ständigt sysselsatt med teori, snarare än att omsätta teori till praktik.

Helhjärtat åtagande ett mycket viktigt ämne, för du kommer att få ut av livet precis lika mycket som du förbinder dig till det, oavsett om detta innebär att forma och skapa ditt liv genom att låta de universella krafterna samarbeta med dig eller om det innebär att engagera dig i ett förehavande, i en person, eller i en relation. Det spelar ingen roll vad det är. Om du bara engagerar dig med reservationer, där du bevakar att du förblir ”trygg”, förhandlar och håller tillbaka, kommer livet att betala tillbaka i exakt samma grad. Livet kan inte luras eller bedras, någonsin. Och det är här som den som fortsätter att tro att man kan ”klara sig” är blind. Genom att hålla tillbaka, hoppas du att livet först ska ge dig en stor bit av kakan och sedan kan du kanske uppbåda viljan att ge tillbaka en smula. Du kanske till och med ger mycket mer än vad som är konstruktivt eller till hjälp för andra, utifrån det omedvetna motivet att vilja lura livet, att få ut mer från det än vad du är villig att förbinda dig till. Det fungerar inte på det sättet, mina vänner.

Ni är rädda för ett helhjärtat åtagande för att ni felaktigt tror att det kräver att ni ger upp er intelligens, era rättigheter, er självbevarelsedrift, er förmåga att välja, ert självbestämmande. Detta är inte sant. Det innebär helt enkelt full integritet, ett direkt syfte, inga undanflykter, avtäckta motiv, att göra saken för dess egen skull, utan svepskäl. Det innebär inte blind dumhet och det skapar definitivt inte en hjälplöshet som kan utnyttjas av andra. Tvärtom. Ett fullständigt åtagande förutsätter ett mycket vaket val, friheten att välja utan tvång, konflikt eller skuld. Men att välja på ett sådant sätt kräver att du är mycket medveten och man kan inte vara medveten om man flyr från sig själv. Generell medvetenhet följer av egen inre medvetenhet. Den måste börja med att sannfärdigt se och möta jaget, med en modig konfrontation av de mest ingrodda känslomässiga reaktionerna. Då växer medvetenheten om livet och andra. Genom en sådan medvetenhet och valfrihet, ett sådant förnuft och seende, är det helhjärtade åtagandet inte en farlig, självdestruktiv process, inte en blind tvångshandling eller drift, utan en underbar förlängning av jaget, där man sträcker sig ut i livet i riktning mot att uppfylla jaget och andra. Detta är den verkliga och friska kraften som följer av andligt växande. Detta är den självtillräcklighet som inte utesluter kärlek och ett djupt relaterande till andra. Detta är den fina balanspunkten där det inte är ömsesidigt uteslutande att stå stadigt och att älska, att vara självtillräcklig och att ha ett sunt ömsesidigt beroende – vare sig det är med kosmiska krafter eller med andra människor. Men det helhjärtade åtagandet måste finnas, för annars är du fattig och tom. Är det tydligt?

FRÅGA: Ja, det är tydligt. Jag har till och med redan märkt detta i mitt privata arbete. Jag vet nu att jag aldrig riktigt har förbundet mig till något, av rädsla. Jag kunde känna att jag kan göra ett

helhjärtat åtagande, men jag är rädd för att om jag gör det och det inte kommer att fungera, är jag förlorad. Så jag vågar inte göra det.

SVAR: Detta är just anledningen till att du känner dig ouppfylld på de viktiga områdena av ditt liv. Men nu när du observerar och förstår orsak och verkan, har du nyckeln till en förändring.

Din otålighet rycker upp varje frö du planterar. På grund av att du tvivlar, drar du för snabbt slutsatsen att resultaten är negativa och du tillåter inte den nödvändiga inkubationstiden, det inre, osynliga växandet under jorden. Ju mer komplicerat problemet är, desto mer djupt rotad är negativiteten och konflikten. De läkande krafterna måste därför arbeta indirekt från länk till länk, tills du direkt kan sträva efter slutresultatet. När du upptäcker tvivel, måste detta tvivel alltså först beaktas, bli förstått i dess orsak och verkan och avlägsnas innan du kan komma till målet som du vill uppnå, men inte kan på grund av tvivlet. När en stor uppfyllelse blockeras av otaliga små missuppfattningar, måste de tas itu med en efter en, annars kan hindren inte avlägsnas och arbetet för slutresultatet kan inte bli framgångsrikt.

Du kan nu övertyga dig om det orimliga i att vidmakthålla det uteblivna åtagandet. Du är inte ett offer för det, inte heller är du ett offer för ditt tvivel. Det är nödvändigt att ta risken att ta reda på sanningen, även om sanningen är vad du fruktar att den ska vara. Du måste älska sanningen över allt annat, i stället för att föredra ett "kanske" och aldrig komma till rätta med livet. Om du älskar sanningen, kommer du också att ge upp att vara otålig. Du kommer att gå steg för steg och ge det tid som en vetenskapsman som bedriver sin forskning tålmodigt och mödosamt, utan att dra sig undan från ansträngning, tid, från att försöka och göra misstag och som inte förväntar sig den största av alla sanningar i en hast. Jag vet att du har spenderat många år på detta; det är dock inte antalet år som du har arbetat otåligt i avsaknad av åtagande, utan det fulla åtagandets kvalitet med en tålmodig ansträngning som ensamt kommer att bringa resultat. Varken åren eller ansträngningens omfattning kan ersätta det fulla inre åtagandet.

De universella krafterna har ett enda mål och det är helhet, hälsa, förverkligande och att uttrycka de gudomliga aspekterna. De strävar mot att läka platsen där det finns förvrängning, mot att återställa och fylla platserna där oförmåga och tomhet råder. När hindren är alltför stora, avleds denna samma kraft och framträder temporärt som en destruktiv nedåtgående rörelse. Detta innebär inte att en annan, ond kraft är verksam: det är samma godartade kraft som tvingades att ta en omväg. Principen för det indirekta växandet blir uppenbar när den väl helt inses. Den kan då observeras i sin verkan överallt omkring er. Ni kommer inte att lita mindre på den växande principen på grund av att det krävs en viss tid för att fröet ska bli ett träd, och för att sinnets och andens skapelser ska veckla ut sig i all sin prakt.

Försök att arbeta på dessa själsrörelser med de tankar som jag har gett er, alltid först genom att hitta och avlägsna missuppfattningar. Lägg inte de rätta begreppen ovanpå, utan utvärdera och jämför, genom att använda er egen tankeförmåga, vad som är sant och vad som är felaktigt.

Den personliga uppfyllelsen och den fulla expansionen väntar på er alla. Detta är ert öde. Var och en av er måste förr eller senare komma till insikten om att medan livet är vad du temporärt tror att det är, är det i slutändan vad du vet att det är. Detta innebär att potentialen, möjligheten, även i denna jordiska sfär, är obeskrivlig lycka. När detta väl visualiseras, öppnas stora och vackra möjligheter upp.

Var välsignade, mina käraste vänner. Var i frid. Var i Gud.

[1] Föredrag nr 123.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16